

taber sin Myndighed o. s. v., og selv om ellers Alt følger sig, bliver Resultatet maaske dog kun Lidsplibe i en lang og frugtesløs Forsølgelse, hvorfra man vender vaad tilbage. Omstændighederne ere virkelig af den Besskaffenhed, at de i høj Grad egne sig til at løse Sverens hos Underøvrighederne og deres Betjente for at udføre, hvad der ganske vist ellers er deres Pligt, naar de ere saa udsatte for at komme bestaamde derfra; og ikke bedre vil det gaa med de fleste Soanefogeder, som efter deres hele Stilling til Sognets øvrige Beboere kunne have Banstuelighed nok ved med fornøden Kraft at udføre deres Pligter paa Landjorden. Ses dernæst hen til Overtræderne, Fiskerne, stiller Sagen sig heller ikke gunstig for Lovens Overholdelse, Fordelen er overvejende paa deres Side, og atter her bliver det forandrede Element ikke uden Indflydelse. Naar Fiskeren er kommen paa Søen, følger han sig uvilkaarlig friere; han frittes — om end Tanken er forfængelig — ved Indtrykket af, at Lovens Arm ikke kan naa ham, dens Gaandhøvers Øje ikke forfølge ham; og bliver han opdaget og efterfat, saa er en heldig Flugt, ofte begunstiget af Natten, det Sandsynligste: Hvem er saa Overtræderen? han har havt den Tilfredsstillelse at narre Politiet/ et ikke ringe Udbytte for mangen En. Dette gjælder dog mindre den paa Stedet bosatte Mand end den, der kommer længere borte fra; men det er ogsaa den Sidste, fra hvem Overtrædelser snarest kan ventes. Det ulovlige Fiskeri er i Almuens Ombrømme stillet omtrent paa samme Trin som ulovlig Jagt og Smugleri; det vides at være en Lovs overtrædelse, men udøves, skundom endog uden Fordel, som noget Ribdeligt. Altsaa: et Politi paa Landet bliver ubekvemt paa Vandet; det, som her skal udrette Noget, maa organiseres efter Forholdene og betjenes ved Mænd, der ere fortrolige med Søen og Fiskerieringen, som have deres egne velskjendte Fartsøjer m. v., der kunne gjenstykke og affære Undvigelse for derpaa at flaa ned med Sikkerhed.

Fikkestomindrer fandt Kommissionen af 1850, uagtet den nys udtalte Anskuelse havde begrundt at vinde Anerkjendelse, Betenkelighed ved at tilraade Oprettelsen af en særegen Kontrol, men foreslog, at Enhver, der i Marets Løb vilde bruge et hvilket som helst Redskab, skulde anmeldes dette i Kjøbstæderne for Politimestrene og paa Landet for Sognefogederne under Politimestrenes Overopsyn; naar Redskabet da ved Forevisningen fandtes lovligt, skulde der meddeles Foreviseren et Bevis, der skulde følge med Redskabet. En paafølgende, i 1855 nedsat Kommission erkjendte vel det Senjatsmæssige i dette Forslag, men udtalte dog Tvivl, om derved vilde opnaas nogen tilstrækkelig Kontrol; det er derimod denne Kommissions Fortjeneste, at den varmt anbefalede Dannelsen af et særligt, med den fornødne Myndighed og Styrke udrustet Tilsyn, som virkelig har det i sin Magt ved idelig, endog om Natten, at befare Fjorden og tilse de anvendte Fiskeredskaber at kunne opdage Ulovligheder og foranstalte dem paatalte. Samme Kommission henlebede derhos Opmærksomheden paa den Gavn, som en saadan særlig Kontrol vilde kunne stifte ved aarlig at give Oplysninger af statistisk Interesse om de Fiskendes Antal, de brugte Redskaber, Udbyttet m. m. —, et Hjælpe middel ved Udarbejdelsen af Love, hvorpaa nærværende Udvalg ikke har undladt at lægge tilhørlig Vægt under dets Forhandlinger, se Prot. S. 3 2. Sp., 4 1. Sp., 15 2. Sp. m. fl. Grundet paa de 2 nysnævnte Kommissioners, men navnlig den sidste Forslag, udkom Lov 29de Decbr. 1857, som, efter at Amtsrådene i Aalborg, Thisted og Ringhøjing havde anbefalet, men de i Hjørring og Viborg fraraadede særlig Kontrol, i §§ 39 og 40 bestemte, at der ved Siden af Politimestre og Sognefogeder med Limfjordsfiskeriet skulde føres Tilsyn af 1 Kontrollør med 2 Assistentter og 4 Roerkarle, Alle ebsvorne, antagne paa Opsigelse og tillagte Politimyndighed.

Med denne Bestemmelse har man Grund til at sige, at Limfjordslovgivningen havde faaet, hvad den manglede, og da Loven af 1857, tilhørlig drøftet, udgik fra Lovgivningsmagten som Udbytte af en omtrent 200aarig Erfaring, efter omhyggelig Overvejelse af sag og lokalkyndige Mænd, saa syntes det, at dermed alle rimelige Forbringere maatte være tilfredsstillende, og at det var paa Tide at staa fast ved det vundne Standpunkt. Det viste sig imidlertid snart, at det ikke skulde være saa; vi have ovenfor i disse Bemærkninger paa sine Steder søgt at godtgjøre, at man, givende efter for Stemningen, ved Reformer af den nys givne Hovedlov i Lovene af 31te Marts 1860, 4de Januar 1861, 22de Marts 1867 og den atter tilbagegaaende Lov af 25de Marts 1872 kom ind paa en uheldig Vej, der ingen Ende syntes at ville faa; — her skulle vi kun holde os til, hvorledes den ogsaa kom til at afficere Kontrollen. I samme korte Lidsløb blev den Limfjorden i 1860 og 1865 nedsat 2 Kommissioner, og det nærværende Ubaalg af 1873 udgjør den 3die, rigtignok med den væsentlig udvidede Opgave at tage hele Landets Fiskerier under Behandling.

Spørge vi da om Aarsagen til et saa beklageligt Omslag, hvis Virkninger indtræde hurtigere, end de forvinderes, saa finde vi den let ved en Sammenligning af den ovenfor udviklede tidligere Tilstand med den nyere; og det tør med Sikkerhed antages, at intet Andet end den siden 1857 oprettede særlige Kontrol har fremkaldt den Mængde til Ministeriet efter den Tid indløbne Andragender om Forandring eller Udvidelse af Benyttelsestiden for visse Redskaber og om Ophævelse af Forbud mod andre. Det maa nemlig erindres, at der tidligere ved Siden af den bestaaende Lov herskede en svagt kontrolleret, for ej at sige faktisk uantastet, Frihed; nu blev Friheden gjenneført Lovbunden,